

CABARETIER RENÉ VAN MEURS WEER HET LAND IN

"Er is niets mooier dan mensen te zien schaterlachen om wat ik nu weer beleefd heb"

Door Eline Kemps

Al ruim tien jaar is René van Meurs (Schipluiden, 1985) één van de vaste waarden van Comedytrain. Hij maakte twee door het publiek zeer goed ontvangen avondvullende programma's die hij speelde voor uitverkochte zalen, stond meerdere jaren op Lowlands en was regelmatig te zien in diverse televisieprogramma's. Zo groeide hij dankzij zijn oneliners bij het BNNVARA-programma *Padoem Patsss* uit tot een publiekslieveling. Je zou kunnen zeggen dat het de jonge comedian voor de wind gaat, maar is dat ook zo? Hij geeft er antwoord op in zijn derde avondvullende voorstelling *Ik beloof niks*.

"Als je me tien jaar geleden had verteld dat ik thuis grappen zou schrijven, naar een theater zou rijden en die avond aan avond zou vertellen aan honderden mensen, dan had ik je voor gek verklaard. Zeker als je er bij zou zeggen dat er ook nog eens keihard om gelachen wordt. Ik vind het nog steeds een enorme eer dat er zoveel mensen nieuwsgierig zijn naar wat ik nu weer beleefd heb. Er is niets mooiers dan daarover te mogen vertellen en dan een schaterlach terug te krijgen.

In mijn vorige twee voorstellingen heb ik mezelf een beetje verstopt. Uit onzekerheid, met de grap en de lach als een maskertje. In mijn huidige voorstelling durf ik mezelf meer te laten zien. Het blijft gek; hoe persoonlijker je bent, hoe meer mensen zich er in herkennen. Mensen komen na afloop vaak aan me vertellen hoe ze meegezogen werden in mijn verhaal. Dat is wat ik wil, mensen laten lachen én raken tegelijkertijd. Voor mij is cabaret daar de perfecte vorm voor en theater de ideale plek. We spreken met zijn allen af dat de zaal onze veilige haven is; daar mag alles en kan iedereen eerlijk zijn."

Mooie verhalen en rake grappen

"Als comedian put je altijd uit je eigen leven. Wat vind ik interessant? Wat raakt me? Wat moet ik echt vertellen? Het is een constante zoektocht. Bij alles wat er in mijn leven speelt, vraag ik me af: 'Is dit een verhaal wat ik wil en durf te vertellen?' Als je een tijdje zoekende bent naar je eigen plek, bijvoorbeeld als je zoals ik verhuisd bent naar een nieuwe stad, of als je persoonlijk leven om wat voor reden dan ook ineens op z'n kop komt te staan... dan zit juist daar een verhaal. Het is behoorlijk kwetsbaar om daar over te vertellen, maar de humor zit hem juist in die pijn. Dat is wat ik in dit programma doe; heel eerlijk zijn over mijn leven en daar vervolgens rake grappen over maken.

Het is een voorstelling over de zoekende generatie. Ik probeer antwoord te geven op de vraag 'Word je wie je echt bent, of word je steeds meer zoals anderen je het liefste zien?' Meer nog dan de eerste twee voorstellingen is *Ik beloof niks* daardoor een hilarisch, persoonlijk programma geworden, waar toch iedereen zich in herkent."

Samen met het publiek

"Met mijn vorige voorstelling *Even goede vrienden* speelde ik behoorlijk vaak in uitverkochte zalen, iets wat nu zelfs nog vaker voorkomt. Dat blijft een rare afspraak, ik loop het podium op en vraag eigenlijk aan al die mensen bevestiging van mijn bestaan: 'Doe ik er toe en vinden jullie mij leuk?' Het is psychologisch vrij zwaar als je iedere avond je bestaansrecht laat afhangen van honderden mensen. Begrijp me niet verkeerd, het is echt te gek dat er zoveel mensen komen, maar je moet wel stevig in je schoenen staan om dat niet met je *mind* te laten *fucken*. In *Ik beloof niks* houd ik me daar gelukkig minder mee bezig. Ik weet inmiddels dat we zo'n avond samen maken, het publiek en ik.

Of ik mensen op de eerste rij belachelijk maak? Dat is toch een opvallend vooroordeel over cabaret. Ik vind het heerlijk om met de zaal te sparren, dat maakt zo'n avond uniek, maar ik vind mezelf geen afzeik-comedian. Als ik iets geleerd heb in mijn jaren bij improvisatiecollectief *Op Sterk Water*, dan is het dat de grappigste, meest interessante verhalen pas naar voren komen als je het publiek te vriend houdt. Tenzij je, zoals laatst, op rij één ongegeneerd uit een zak chips gaat zitten vreten, dan ben ik niet te beroerd om je stevig aan te pakken. Met je dikke wokkel-vingers!"

Een kijkje in mijn leven

"De zalen waar ik speel worden steeds groter. Ze zitten ook steeds voller. Dat is een grote eer, maar het brengt ook wel een verantwoordelijkheid met zich mee. Mensen kopen soms maanden van te voren al een kaartje, verheugen zich echt op zo'n avond en dan moet ik het wel waarmaken. Dat is een spannende uitdaging, want ik heb niet overal invloed op. Een avondje theater begint namelijk al met het parkeren van je auto. Kun je geen plek vinden en moet je daarna tien minuten door de regen naar het theater rennen, dan neem je dat gevoel mee de zaal in. Het is aan mij om ervoor te zorgen dat je, zodra je in het rode pluche wegzakt, toch even alles vergeet. Die uitdaging vind ik te gek en als me dat steeds lukt, geeft me dat een enorme kick.

Dat is precies waarom ik doe wat ik doe. Met theater kun je mensen echt even laten ontsnappen aan hun sores. Stap maar in de mijne, dan zal ik je er alles in geuren en kleuren over vertellen en kun jij er keihard om lachen en hoofdschuddend denken: 'Oh, dat gekke oranje mannetje met zijn malle avonturen!' Uiteindelijk komen al mijn verhalen natuurlijk wel ergens vandaan. Ik heb, net als iedereen, ook zo mijn worstelingen, maar als je alleen maar de wind mee hebt, dan leer je eigenlijk nooit echt fietsen. Dat ik mijn leven op een grappige manier kan en mag delen, dat is heerlijk. Het podium is mijn speeltuin en de lol die we zo'n avond met zijn allen beleven is fantastisch. Ik kan er echt van genieten om het publiek iedere avond mee te nemen in mijn leven!"

Ik beloof niks van René van Meurs speelt tot en met mei 2018 in de Nederlandse theaters. Kijk voor meer informatie op: www.renevanmeurs.nl of www.theaterbureaudemannen.nl